

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. Ch.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017 č.j. MV-43216-3/OAM-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení žalovaného, jímž bylo rozhodnuto tak, že správní řízení (o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany) se dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), zastavuje.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že s ním nebyl proveden žádný pohovor ve smyslu § 23 zákona o azylu a rozhodnutí bylo učiněno výlučně na základě prvního úkonu žalobce v řízení. Podle žalobce není zřejmé, jaké úkony správní orgán za účelem posouzení žalobcových tvrzení učinil; správní orgán se aktuálním skutkovým stavem věci a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

případnou změnou podstatných okolností vůbec nezabýval a řízení zastavil bez shromáždění dostatečného množství materiálů. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, není z něj zřejmé, z jakých tvrzení žalobce správní orgán vycházel, s jakými jinými žádostmi o mezinárodní ochranu a jakými jinými podklady aktuální žádost porovnával. Žalobce uvedl, že v minulosti sloužil v armádě, zúčastnil se vojenské mise v Afghánistánu, proto má důvodné obavy, že je o jeho osobu zájem také s ohledem na aktuálně probíhající konflikt na východní Ukrajině. Nepřítomnost žalobce k doručení předvolání k odvodu byla podle jeho bratra osobně zjišťována státními orgány. Před sedmi měsíci pak během bojů v Doněcké oblasti přišel o život žalobcův bratranec, který bojoval v ukrajinské armádě. Žalobce dále namítal, že svůj soukromý a rodinný život zcela přesunul do ČR, kde pečuje o družku, která má v České republice trvalý pobyt. Společně zde ve společné domácnosti rozvíjejí šestiletý vztah, který je poznačen závažnou chorobou družky. Ta prodělává intenzivní chemoterapeutickou léčbu rakoviny, přičemž její vycestování na Ukrajinu, kde by jí léčba v obdobném rozsahu a kvalitě zcela určité poskytnuta nebyla, nepřichází v úvahu. I proto žalobce odmítá účast ve vojenském konfliktu, kde nejen že nebude dlouhou dobu k dispozici své partnerce, ale kde je také bezprostředně ohrožen jeho život a zdraví. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti a svoji argumentaci z žalobou napadeného usnesení a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil nesouhlas.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 30. 4. 2014 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že v České republice bydlí s přítelkyní a chtějí spolu žít, ona však trpí rakovinou, žalobce nechce jet na Ukrajinu, možná tam bude válka s Rusy a žalobce byl v Afghánistánu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2014 č.j. OAM-189/ZA-ZA08-P06-2014 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Dne 16. 12. 2015 žalobce podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 23. 12. 2015 jako důvody žádosti uvedl: *„Už dříve jsem říkal, že mě chtěli vzít do války. Nevím, možná se něco na Ukrajině změní, bude to lepší, ale zatím není nic v pořádku, nic tam není. Mně už stačilo, že jsem byl v Afghánistánu, nechci do další války. Nic jsem z toho neměl, všichni se na nás vykašlali. Já jsem už 15 let v ČR, pracuji tady, chci tady zůstat. Doma nic nemám, nic tam nefunguje. Už jsem to taky říkal, bydlím zde s přítelkyní, která měla rakovinu, už podstoupila chemoterapii. Přítelkyně zde má trvalý pobyt a chtěli bychom zde žít společně. Naštěstí jí je už lépe, doma by určitě zemřela. U nás to je tak, že když máte peníze, budou vás léčit, nemáte, nechají vás zemřít. Chci poprosit o to, abych zde mohl zůstat, abych mohl žít s přítelkyní.“* Rozhodnutím

žalovaného ze dne 2. 5. 2016 č.j. OAM-1092/ZA-ZA04-P16-2015 bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Dne 25. 3. 2017 žalobce podal třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil následovně: „*Prosím o azyl, protože na Ukrajině je válka, nezaměstnanost a nespravedlnost. Já jsem sloužil v Afghánistánu a to už mi stačí. A protože mám v České republice trvalé bydliště a moje přítelkyně měla rakovinové onemocnění a nyní, díkybohu (díky) českým lékařům ji vyléčili, protože v České republice skoro nejlépe léčí rakovinu, za což jim veliké díky. Chtěl bych zde zůstat, prosím vás, a trochu jí pomáhat v její situaci a v něčem (dále dle překladu nesrozumitelné, pozn. soudu).*“ Žalobou napadeným usnesením ze dne 30. 3. 2017 č.j. MV-43216-3/OAM-2017 bylo správní řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno. Žalovaný v napadeném usnesení uvedl, že posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s žalobcovými tvrzeními učiněnými v rámci předchozích správních řízení a následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek dle § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. V § 11a odst. 3 zákona o azylu je stanoveno: „*Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu brozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*“
9. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38 je k tomuto ustanovení uvedeno: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neurvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.*“
10. Žalovaný v napadeném usnesení zopakoval důvody třetí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, odkázal na dvě předchozí řízení o žalobcových prvních dvou žádostech, přičemž uvedl jejich výsledek, a s odkazem na odpovídající právní úpravu uzavřel, že žalobce ve své další opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové skutečnosti či

okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Městský soud v Praze připouští, že napadené usnesení žalovaného je velmi stručné a žalovaný jej mohl více rozvést, na druhou stranu však z tohoto usnesení jsou dostatečně zřejmé důvody, proč žalobce zastavil řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, tedy že žalobce neuvedl a ani správní orgán neshledal žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a podotýká, že žádnou takovou relevantní okolnost ostatně žalobce nepřednesl ani v řízení před soudem. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal napadené usnesení žalovaného nepřezkoumatelným.

11. Městský soud v Praze uvádí, že žalobce ve své žalobě žádným relevantním způsobem nezpochybnil závěr žalovaného, že byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce totiž ve své žalobě nenastínil, jakou konkrétní skutečnost uvedl jakožto novou či azylově relevantní oproti skutečnostem uvedeným v jeho prvních dvou žádostech. Stejně tak žalobce nespécifikoval, v jakém směru došlo k zásadní změně situace v zemi původu, aby to mohlo zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti. Podle závěru soudu žalobce i ve své třetí žádosti uvedl takřka totožné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako v prvních dvou žádostech, jež se týkaly obavy z jeho návratu do země původu (neboť je tam válka, on už byl v Afghánistánu, což mu stačí) a zdravotních problémů jeho přítelkyně, jež se léčila s rakovinou. I skutečnosti týkající se choroby žalobcovy družky již byly posuzovány v předchozích dvou řízeních, proč se z podstaty věci nemohlo jednat o nové okolnosti, nadto azylově relevantní (žalobce navíc během řízení o své třetí žádosti uvedl, že jeho družka již byla vyléčena). Žalobce tedy neuvedl žádnou novou skutečnost či zjištění, které by nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a zároveň žalobce nepřednesl žádnou novou skutečnost, z níž by vyplývalo, že došlo k zásadní změně situace v zemi původu.
12. Tvzení obsažené v žalobě, že před sedmi měsíci měl zahynout během bojů v Doněcké oblasti žalobcův bratranec, žalobce mohl uplatnit v řízení před správním orgánem, což neučinil, proč se jej soud shledal nevěrohodným. Nadto Městský soud v Praze dále uvádí, že obava z nástupu do vojenské služby sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 – 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“ Městský soud v Praze se s těmito závěry ztotožňuje a dodává, že mu je z vlastní činnosti známo, že na základě výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 byla provedena částečná demobilizace branců.

13. Žalobce dále namítal, že s ním nebyl proveden pohovor. Tento postup je však dle závěru soudu zcela v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož *pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.* Žalovaný přitom umožnil žalobci sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem.
14. Pokud jde o výčet nejružnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, §§ 11a, 12 a násl. zákona o azylu, §§ 3, 50, 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), ani toto nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
15. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně